

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobkyně: **A. C. Y.**, státní příslušnost Ghana, t.č. bytem PoS Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, zastoupené Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Slezská 1, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3 k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.3.2014 č.j. OAM-350/ZA-ZA14-P12-2013, o udělení mezinárodní ochrany

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

[2] Žalobkyně, zastoupená advokátem, podala u zdejšího soudu dne 6.5.2014 žalobu proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného. V žalobě byly uvedeny následující žalobní body:

- žalovaný porušil ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb. a nezjistil skutečný stav věci, neboť nezohlednil současnou politickou, ekonomickou a bezpečnostní situaci ve státě původu, když vycházel ze zpráv starých rok a dva roky. Režim

v Ghaně není schopen ani dostatečně ochoten dbát vymáhání základních práv a svobod. Žalobkyně toto sama zažila, když byla donucena k uzavření sňatku. Správní orgán nezajistil dostatečné důkazy o tom, že tvrzení žalobkyně o pronásledování a závažném omezování jejích základních lidských práv, včetně nebezpečí dalších persekucí v případě návratu a tím porušil citované ustanovení. Správní orgán využil získané informace z prvního řízení o mezinárodní ochranu v neprospěch žadatelky, a ač disponuje rozsáhlým aparátem, neobstaral si takové informace, na základě kterých by mohl objektivně rozhodnout. Správní orgán neučinil jediný úkon, aby potvrdil nebo vyvrátil to, zda je Ghana schopna bránit diskriminaci z důvodu pohlaví či příslušnosti k určité sociální skupině. S ohledem na specifickou azylového řízení tíha důkazního břemene nedopadá pouze na žadatele, ale měla by být rovnoměrně rozdělena mezi ním a správním orgánem,

- rozhodnutí je nepřezkoumatelné, je nedostatečně odůvodněn závěr nemožnosti aplikace § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobkyně byla v zemi původu jako žena objektem diskriminace, byla jí upírána možnost svobodné volby manžela, právo na seberealizaci a v případě návratu jí hrozí vážné nebezpečí, proti kterému ji státní orgány nebudou mít zájem ochránit,
- správní orgán se dostatečně nevypořádal s otázkou neudělení azylu z humanitárního důvodu. Žalobkyně nemá na území Ghany naprosto žádné zázemí, nemá žádné příbuzné vyjma bratra,
- žalobkyně má za to, že splňuje podmínky pro uložení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu z důvodu nebezpečí vážné újmy, resp. z důvodu, že by její vycestování mohlo být v rozporu s mezinárodními závazky ČR,
- správní orgán nepřihlédl dostatečně k informacím ohledně situace v Ghaně, žalobkyně má obavy z pronásledování, které jsou prokazatelně odůvodněné,
- rozhodnutí správního orgánu je v rozporu s ust. § 2, 3, 4, 68 odst. 3 správního řádu a dále ust. § 12, 14 a 14a zákona o azylu. Navrhla zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit zpět správnímu orgánu k dalšímu řízení a uložit žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

[3] Žalovaný k žalobě uvedl, že při hodnocení vycházel především z vlastních tvrzení žalobkyně, z nichž bylo zjištěno, že důvodem této již druhé žádosti je obava z bývalého manžela, lidí z vesnice a státních orgánů a současně snaha o setrvání v ČR. Žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených v žalobě a zdůraznil, že se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobkyně v první i ve druhé žádosti sdělila, zjistil skutečný stav věci a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně nebyla ve své vlasti politicky aktivní, s politikou neměla žádné potíže, a co se týká opakovaných obav z bývalého manžela či jiných osob, dospěl správní orgán k závěru, že výpověď žadatelky je v mnoha směrech nevěrohodná a dále z rozsáhlých informačních pramenů plyne, že pokud i přesto by se obávala předestřených skutečností, existují zákonné obranné mechanismy v její vlasti, kterých může využít. Navrhl žalobu zamítnout.

[4] Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak je uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku. V odůvodnění uvedl, že současná žádost o udělení mezinárodní

ochrany je v případě výše jmenované žadatelky o mezinárodní ochranu již druhou v pořadí. Poprvé požádala výše jmenovaná o udělení mezinárodní ochrany na území ČR dne 19.7.2006. Rozhodnutím správního orgánu č.j. OAM-827/VL-07-04-2006 ze dne 26.7.2006, které nabylo právní moci dne 31.7.2006, byla žádost výše jmenované zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Proti tomuto rozhodnutí jmenovaná podala žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji svým rozsudkem č.j. 62Az 43/2006-18 ze dne 20.12.2006 zamítnul (NPM 7.2.2007). Následnou kasační stížnost žadatelky odmítl Nejvyšší správní soud v Brně usnesením č.j. 6Azs 48/2007-40 ze dne 17.12.2007 (NPM 30.1.2008). V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenované je její strach z bývalého manžela, lidí z vesnice a státních orgánů její vlasti. Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany výše jmenované z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jejich výpovědí a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Ghaně ze dne 19.4.2013; Zprávy MV Velké Británie o Ghaně ze dne 11.5.2012 (překlad vybraných částí); informací obsažených v databance ČTK „Země světa – Ghana“ a z materiálů z předchozího řízení žadatelky o udělení mezinárodní ochrany pod sp. zn. OAM-827/VL-07-2006. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti jmenované o udělení mezinárodní ochrany. Po posouzení výše uvedených tvrzení žadatelky o mezinárodní ochranu správní orgán dospěl k závěru, že tato v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledována. Žadatelka sama sdělila, že ve své vlasti nikdy nebyla politicky aktivní a v souvislosti s politikou neměla ve své vlasti žádné potíže. Správní orgán musí předejít otázce kredibility výpovědi žadatelky. Je nutno konstatovat, že výpovědi žadatelky v obou řízeních o udělení mezinárodní ochrany jsou naprosto nekonzistentní a absolutně spolu nekorespondují. Tvrzení žadatelky, že nevěděla, co má dělat, nemůže obstát, neboť svoji pravou identitu sdělila až pracovníkům ambasády Ghany v roce 2011, kdy potřebovala nový cestovní doklad. Dále správní orgán uvádí, že žadatelka byla poučena o nutnosti uvádět pravdivé informace. Je tedy patrné, že po celou dobu prvního řízení o mezinárodní ochranu vystupovala pod falešnou identitou. Takto vystupovala i v řízení před krajským a Nejvyšším správním soudem, což je jistě alarmující, neboť v řízení před Nejvyšším správním soudem již musela být obligatorně zastoupena advokátem, se kterým měla možnost svoji potíže konzultovat. Výpovědi žadatelky jsou zatíženy zcela jasnou nevěrohodností a správní orgán jim nemůže přisvědčit. Lze oprávněně konstatovat, že žadatelka po vyčerpání možností, jakými si chtěla legalizovat pobyt, opakovaně vstoupila do řízení o udělení mezinárodní ochrany a snaží se svoje důvody a potíže ve vlasti zveličit a rozvinout, aby dosáhla kýženého udělení mezinárodní ochrany. Přes výše uvedené správní orgán konstatuje, že i když se jmenovaná domnívá, že je osobou ve vlasti hledanou, tak jí úředníci zastupitelského úřadu její vlasti vystavili cestovní doklad a žadatelce pomohli. Není důvod se domnívat, že by se k ní státní orgány po návratu do vlasti měly chovat

diskriminačně a jakkoliv žadatelce nebýt nápomocny v případě jakýchkoliv potíží. V případě jakýchkoliv potíží se může žadatelka obrátit na policii či soudy, neboť tyto

složky jsou v Ghaně ustanoveny a aktivní, jak vyplývá ze Zprávy MZV USA o stavu dodržování lidských práv v Ghaně ze dne 19.4.2013. Žadatelka neuvedla a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadatelce hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním testu smrti. Zpráva MV Velké Británie ze dne 11.5.2012 uvádí, že v Ghaně sice stále de jure existuje trest smrti za vraždu, vlastizradu a ozbrojenou loupež, v zemi však nebylo od roku 1993 nikdo popraven a Ghana je tedy považována za zemi, která de facto uplatňuje politiku nebo praxi zrušení trestu smrti. Správní orgán v případě výše jmenované posuzoval také otázku, zda jí v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z informačních zdrojů jako i zpravodajství ČTK je správnímu orgánu rovněž známo, že v zemi původu žadatelky neprobíhá žádný takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadatelce za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

[5] Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno podáním žádosti dne 31.10.2013, ve které žadatelka uvedla, že svou vlast opustila 1.7.2006. Hned po dokončení studií se měla vdávat za muže proti své vůli, když otec na tom trval. Svatba se konala, ale ona v manželství nebyla šťastná. Manžel s ní velmi špatně zacházel, vyhrožoval jí zabitím, což poznamenalo výkon jejího povolání. Někdy jí i hlavou tloukl o zeď, a když to oznámila, nic se vůči manželovi nestalo. Měla za to, že její život je v nebezpečí, musela přestat učit na státní škole, odešla ze svého bydliště, když nejdříve se přestěhovala ke svému bratrovi, avšak poté, co její manžel ji vypátral a vyhrožoval jí i jejímu bratrovi smrtí, odešla. Musela opustit své zaměstnání, a v důsledku toho se stalo, že vládní organizace po ní začala pátrat, poněvadž brala plat, ač neučila. V této situaci potkala určitou osobu, která jí pomohla opatřit české vízum. Zdůraznila, že její manžel byl proslavený novinář a používal svůj vliv k tomu, aby jí škodil; měl známé na všech úřadech. Dále také pracovala jako vedoucí v mládežnické organizaci v jejich vesnici. Dělali osvětu mezi mladými proti drogám, zneužívání apod., organizovali festivaly. Na jednom z těchto festivalů měla proslov, z důvodu kterého se stala terčem útoku, navíc se odmítla účastnit většiny tradičních praktik ve vesnici. V pohovoru k této žádosti dne 31.10.2013 uvedla k otázkám správního orgánu ohledně jiné totožnosti v předchozím řízení, že to všechno zařídila určitá osoba, neví, jak to udělala, chtěla jí jenom pomoci odjet. Vyřízení pasu na jinou identitu udělal proto, že si myslel, že tímto krokem ji ochrání. Po konzultaci s právníkem v Praze jí bylo navrženo, aby v novém pase v r. 2011 uvedla své pravé jméno. Pas na falešné jméno odevzdala na ambasádě v Praze a nakonec, co vše vysvětlila a předložila čestné prohlášení, byl jí vydán nový pas už na její pravé jméno. Na otázku, proč opakovanou žádost podává až po dlouhé době života v ČR, uvedla, že v r. 2008 se vdala, manžel jí loni zemřel, manželství však nefungovalo. Manžel byl občanem ČR, ona požádala o pobyt rodinného příslušníka EU, ale žádost byla zamítnuta. Pokud se týká jejího manžela v Ghaně, byl vlivný novinář, vysílal své názory v rozhlasu, nerespektoval úřady. Napadení manželem ohlásila nejdříve starším v její vesnici a pak i na policii, ale nikdo s tím nic neudělal. Na postup policie si nestěžovala. Pokud se týká jejího

proslovu v mládežnické organizaci, bylo to v předvánočním období v r. 2005, kdy byla napadena davem, když se snažila zorganizovat slavnost a mít tam proslov.

Poté utekla do Accry k bratrovi, avšak manžel ji tam našel. Nepřemýšlela o přesídlení v Ghaně, neboť by si musela vyřídit přeložení v rámci svého zaměstnání učitelky, ale takové kroky tehdy neuměla podniknout, protože celý její život byl velmi zmatený. Ve správním spise jsou založeny zprávy o Ghaně, a to konkrétně zpráva o zemi Ministerstva vnitra Velké Británie z 11.5.2012, k vybraným částem politický systém, trest smrti, odchod a návrat, dále Ghana, Ministerstvo zahraniční USA z 19.4.2013 „Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2012“, Informace z ČTK z roku 2012 a 2013.

[6] Pro srovnání s výše uvedeným byl proveden důkaz i žádostí a protokolem o pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu z r. 2006 včetně soudních rozhodnutí, jež jsou rovněž součástí správního spisu. Z žádosti bylo zjištěno, že žalobkyně vystupovala pod jménem M. Y., nar. X. Žalobkyně nebyla nikdy politicky aktivní, Ghanu opustila kvůli problému s manželem, který je investigativní žurnalista, byl zatčen a uvězněn kvůli tomu, že v tisku napadl jednoho ministra. Podařilo se mu uprchnout, ona nevěděla, kde se nachází, ale několikrát byla navštívena neznámými lidmi, kteří po ní tuto informaci vymáhali. Dokonce ji i bili, a to je důvod, proč svou vlast opustila. Na území ČR vstoupila 2.7.2006. V pohovoru ještě uvedla, že neměla žádné povědomí o Česku, to jí poradil bratr. Utekla kvůli manželovi, investigativním žurnalistovi, který byl zatčen 20.3.2006 poté, co v rádiu vystoupil proti ministrovi, avšak z vězení utekl. Poprvé za ní muži, kteří chtěli získat informace o manželovi, přišli v prvním týdnu dubna 2006 a naposledy asi 30.6.2006. Tito muži se vůči ní chovali násilnický, bili ji, ona proto zavolala bratrovi, šli na místní policii, ale policie tomu nevěnovala pozornost. Jako důvod žádosti uvedla, že byla terorizována nějakými lidmi, aby jim dala informaci o manželovi, kde se nachází a dále uvedla, že pokud by slyšela, že věc s manželem se vyřídila, mohla by se vrátit zpět. Žalovaný o žádosti rozhodl dne 26.7.2006 tak, že žádost o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Proti uvedenému rozhodnutí žalobkyně podala žalobu a Krajský soud v Ostravě pod sp. zn. 62Az 43/2006 dne 20.12.2006 žalobu zamítl. Žalobkyně podala kasační stížnost, která byla Nejvyšším správním soudem v Brně usnesením č.j. 6Azs 48/2007-40 dne 17.12.2007 odmítnuta pro nepřijatelnost.

[7] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Žaloba není důvodná.

[8] Prvním žalobním bodem byla výtká porušení ustanovení § 3 správního řádu, tedy nezjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Soud nejdříve nemůže než souhlasit se správním orgánem o nutnosti srovnání nyní tvrzených skutečností s informacemi podanými žalobkyní v prvním řízení v roce 2006. Správní orgán při rozhodování o žádosti v zásadě nemá jinou možnost, než vyhodnotit věrohodnost azylového příběhu předkládaného žadatelem. Jestliže žadatel opakovaně žádá o udělení mezinárodní ochrany, pak samozřejmě věrohodnost

příběhu je podepřena i shodností údajů a informací předestřených žadatelem ve všech řízeních o udělení mezinárodní ochrany. V případě žalobkyně tak je shodné

tvzení, že pracovala jako učitelka ve státním sektoru a byla aktivně činná v mládežnické organizaci ve vesnici, kde žila. Dále žalobkyně shodně uváděla, že se provdala proti své vůli za muže, kterého jí vybral její otec, a shodně uváděla, že její manžel byl novinář a v manželství nebyla šťastná. Žalobkyně však v prvním řízení tvrdila, že její manžel byl z důvodu své novinářské činnosti, v důsledku svého vystoupení v rozhlase proti jednomu ministrovi, zatčen, podařilo se mu však utéct, byl hledán a ona v této souvislosti byla vyslýchána neznámými muži, kteří ji i bili, což byl důvod jejího odjezdu ze země. Ve druhém řízení, však žalobkyně nastínila jiný příběh o manželovi, když tento byl vůči ní násilný, bil ji, vyhrožoval ji smrtí, a proto od něho utekla. V obou případech pak dále shodně uvedla, že odešla ze zaměstnání, když pracovala jako učitelka ve státním sektoru, ale ač neučila, dostávala plat na bankovní účet a z toho důvodu po ní bylo žádáno, aby peníze vrátila. Soud neshledal pochybení v postupu správního orgánu, jestliže pro vyhodnocení věrohodnosti tvrzení, srovnával výpovědi žalobkyně z obou správních řízení. Správní orgán obavy uváděné žalobkyní dále vyhodnotil i v kontextu informací získaných z různých zdrojů, konkrétně zpráv, které jsou obsahem správního spisu a které žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí citoval. Skutečnost, že žalovaný vycházel z informací o zemi původu z různých zdrojů z let 2012 a 2013, soud nepovažuje za vadu řízení. Žalobkyně žádost podala dne 31.10.2013, tedy informace, které správní orgán měl k dispozici, byly aktuální i s ohledem na skutečnost, že v době řízení i rozhodování z obecně známých informací, v Ghaně neprobíhal žádný válečný konflikt a Ghana patří stále ještě k nejbezpečnějším africkým státům.

[9] Soud neshledal důvodnou ani další námitku týkající se ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Dle citovaného ustanovení se azyl udělí, jestliže cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Žalobkyně sama uvedla, že nebyla příslušnicí žádné politické strany, pracovala jako učitelka na základní škole ve státním sektoru, pracovala v mládežnickém hnutí a její obavy byly spojeny s jejím manželem, se kterým je již rozvedena. Takto uvedené důvody v žádném případě nelze podřadit pod důvody pronásledování za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Tomu nesvědčí ani tvrzení o upření práva na seberealizaci, když soud zdůrazňuje, že žalobkyně vystudovala, pracovala jako učitelka, realizovala se tedy v oboru, který vystudovala a realizovala se i v mládežnickém hnutí. Výběr manžela otcem žalobkyně rovněž v žádném případě nelze podřadit pod pojem pronásledování ve smyslu citovaného ustanovení, když navíc je již s tímto manželem rozvedená, jak sama uvedla.

[10] Soud nepřisvědčil ani žalobnímu bodu ohledně humanitárního azylu. Správní orgán se otázkou humanitárního azylu ve svém rozhodnutí zabýval a z odůvodnění rozhodnutí uvedl, jaké důvody jej vedly k závěru o jeho neudělení. Důvody udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu jsou velmi individuální a jeho udělení je tedy vázáno na důvody zvláštního zřetele hodné pro případ, že nejsou podmínky pro

udělení azylu ve smyslu ust. § 12 cit. zákona. Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní

orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srovnej rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11.3.2004, č.j. 2 Azs 8/2004-5). Na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žalobce subjektivní právo. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem, tedy z hlediska dodržení práv na spravedlivý proces, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování. Lze tak zrekapitulovat, že udělení mezinárodní ochrany je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Správní orgán hodnotil rodinnou, sociální i ekonomickou situaci, přihlédl ke zdravotnímu stavu a rodinnému kontaktu s bratrem.

[11] Soud přisvědčil žalovanému správnímu orgánu i ohledně ust. § 14a zákona o azylu. Doplnková ochrana je upravena v uvedeném ustanovení a v odstavci prvním stanoví: *„Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“* Ve druhém odstavci téhož ustanovení se definuje vážná újma, za kterou se považuje:

„a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,

c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

V této souvislosti soud připomíná, že žalobkyně ve správním řízení žádné důvody srovnatelné nebo podřaditelné s výše uvedenými podmínkami nekonkretizovala. Žalobkyně jako jedinou obavu z návratu uvedla, že by byla jako žena vystavena mnoha psychickým traumatům, obzvláště když nemá děti ani manžela. Ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) a c) zákona o azylu jsou ze shora uvedeného důvodu neaplikovatelná. Pokud jde o písm. b), soud odkazuje na čl. 3 Úmluvy o ochraně

lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“), dle kterého stát má povinnost nevrátit cizince na území státu, ve kterém mu hrozí

nelidské zacházení. Žalobkyně neprokázala existenci pronásledování, jež obsahuje jednání nižší intenzity než vážná újma, je z povahy věci jasné, že žalobkyni nehrozí vážná újma ve smyslu § a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. (*Chahal proti Spojenému království*, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15.11.1996, stížnost č. 22414/93, § 74; srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.6.2007, č. j. 9 Azs 23/2007-64, publikovaný pod. č. 1336/2007 Sb. NSS), a že je irelevantní, je-li původcem zacházení stát či nestátní subjekt (*Ahmed proti Rakousku*, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 17.12.1996, stížnost č. 25964/94; srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.9.2008, č. j. 3 Azs 48/2007-57 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, oba www.nssoud.cz). Nicméně v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva musí zacházení s žalobcem dosáhnout dostatečného stupně intenzity, aby mohlo být považováno za mučení, nelidské či ponižující zacházení (*Cruz Varas a ostatní proti Švédsku*, rozsudek ze dne 20.3.1991, stížnost č. 15576/89, § 83). Pro účely § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu je dále nutno prokázat „důvodné obavy, že pokud by byla žalobkyně vrácena do Ghany, hrozilo by jí skutečné nebezpečí vážné újmy“, což rovněž vyplývá z judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Úmluvy (*HLR proti Francii*, rozsudek ze dne 29.4.1997, stížnost č. 24573/94, § 40-44). Podle soudu však obavy žalobkyně v projednávaném případě důvodné nejsou, neboť svá tvrzení nepodložila dostatečně přesvědčivými důkazy. Z přiložených zpráv vyplynulo, že ústava upravuje svobodu pohybu po zemi, cestování do zahraničí, emigraci a státní orgány tato práva v praxi obecně respektují. V Ghaně stále de jure existuje trest smrti za vraždu, vlastizradu a ozbrojenou loupež, v zemi však nebyl od roku 1993 nikdo popraven a Ghana je považována za zemi, která de facto uplatňuje politickou nebo praxi zrušení trestu smrti. Ghanská Ústavní revizní komise ve své závěrečné zprávě předložené dne 20. prosince 2012 prezidentovi doporučila, aby v nové ústavě byl trest smrti zrušen. V případě žalobkyně se ovšem o výjimečný případ, kdy by jí hrozil trest smrti, nejedná. Lze shrnout, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany.

[12] Správní orgán při hodnocení situace v zemi původu pro návrat žalobkyně vycházel z informací o zemi původu, které si sám obstaral z různých zdrojů a azylový příběh žalobkyně posuzoval v kontextu těchto zpráv, jak vyhodnotil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z těchto zpráv je zjistitelné, že žalobkyni nehrozí v případě návratu do vlasti ze strany státních orgánů žádné pronásledování.

[13] Tak jak již uvedeno v tomto rozsudku, žalovaný vyšel ze všech žalobkyní uváděných skutečností. Rozhodnutí žalovaného je dostatečně a přesvědčivě odůvodněno.

[14] Soud zdůrazňuje, že udělení azylu je mimořádná ochrana jedince, nesloužící k legalizaci pobytu. V první řadě je to zákon o pobytu cizinců na území České republiky, který stanoví podmínky pobytu cizince na území republiky a jeho legalizaci. Jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde

o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak

není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.9.2005, č. j. 5 Azs 125/2005-46).

[15] Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 25. února 2015

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně